

DEFECTE ÎN MUNCA DE PARTID

— ★ —
I.V. STALIN

Proletari din toate țările, uniți-vă!

**DEFECTE ÎN MUNCA DE PARTID
ȘI MĂSURI PENTRU
LICHIDAREA TROȚKIȘTILOR
ȘI A ALTOR DUPLICITARI**

IOSIF VISSARIONOVICI STALIN

1937

TRADUCERE
COMUNISM ȘTIINȚIFIC

2025

Tovarăși!

Din rapoartele și dezbaterile asupra acestor rapoarte pe care le-am auzit la această Plenară reiese clar că avem de-a face cu următoarele trei fapte principale.

În primul rând, activitatea de sabotaj, diversiune și spionaj a agenților țărilor străine, printre care troțkiștii au jucat un rol destul de activ, a afectat mai mult sau mai puțin toate sau aproape toate organizațiile noastre — economice, administrative și de partid.

În al doilea rând, agenții țărilor străine, printre care și troțkiștii, nu numai că au pătruns în organizațiile noastre inferioare, ci și în cadrul unor posturi importante.

În al treilea rând, unii dintre tovarășii noștri conducători, nu doar din centru, dar și din periferie, nu doar că nu au reușit să recunoască adevărata față a acestor sabotori, diversioniști, spioni și ucigași, dar s-au dovedit a fi atât de nepăsători, comozi și naivi încât, uneori, au contribuit ei înșiși la promovarea acestor agenți ai statelor străine în poziții de răspundere.

Acestea sunt cele trei fapte incontestabile care reies firesc din rapoarte și din discuțiile asupra lor.

1 Neglijența politică

Cum să explicăm faptul că tovarășii noștri conducători, având o experiență bogată în lupta împotriva a tot soiul de curențe antipartinice și antisovietice, s-au dovedit de această dată atât de naivi și orbi, încât nu au fost capabili să discearnă adevărata față a inamicilor poporului, încât nu au fost în stare să recunoască lupii îmbrăcați în piei de oaie, și au fost incapabili să le smulgă măștile?

Se poate spune că activitatea de sabotaj, diversiune și spionaj a agenților puterilor străine care operau pe teritoriul URSS ar fi fost ceva de neașteptat și fără precedent pentru noi? Nu, nu se poate spune așa ceva. Acest lucru este dovedit de activitățile de sabotaj din diferite ramuri ale economiei naționale în ultimii zece ani, începând cu perioada Șahti, așa cum a fost consemnat în documente oficiale.

Se poate spune că, în această perioadă a trecutului, nu am avut semnale de precauție sau avertizări despre activitățile de sabotaj, spionaj sau terorism ale agenților troțkist-zinovieviști ai fascismului? Nu, nu se poate spune. Am avut astfel de semnale, iar bolșevicii nu au niciun drept să le uite.

Asasinarea ticăloasă a tovarășului Kirov a fost primul avertisment serios, care a indicat că dușmanii poporului vor recurge la fățarnicie și se vor masca

drept bolșevici, drept membri de partid, pentru a se vâri până la încrederea noastră și a-și obține accesul în organizațiile noastre.

Procesul „Centrului din Leningrad”, precum și procesul „Zinoviev–Kamenev”, au oferit noi baze pentru învățăturile ce reieșeau din asasinarea ticăloasă a tovarășului Kirov.

Procesul „blocului troțkist-zinovievist” a lărgit învățăturile proceselor anterioare și a demonstrat în fața ochilor noștri că zinovieviștii și troțkiștii au reușit să adune în jurul lor toate elementele burgheze ostile; că s-au transformat într-o agenție de spionaj, sabotaj și terorism a poliției secrete germane; că însăși fățarnicia și mascarea sunt singurele mijloace prin care zinovieviștii și troțkiștii pot pătrunde în organizațiile noastre; că vigilența și clarviziunea politică sunt cele mai sigure mijloace pentru a preveni astfel de infiltrații și pentru a lichida banda troțkist-zinovievistă.

Comitetul Central al PCUS, în scrisoarea sa confidențială din 18 ianuarie 1935 despre asasinarea ticăloasă a tovarășului Kirov, a avertizat cu tărie organizațiile de partid împotriva complacerii politice și a filistinismului îngust la minte. Acea scrisoare confidențială afirma:

„Trebuie să punem capăt complacerii oportuniste care izvorăște din presupunerea greșită că, pe măsură ce noi devenim mai puternici, dușmanii noștri devin mai blânzi și mai inofensivi. O asemenea presupunere este fundamental greșită. Este un ecou al deviației de dreapta, care asigură pe toată lumea că dușmanii vor pași liniștiți înspre socialism, devenind în cele din urmă adevărați socialiști. Bolșevicii nu se pot culca pe o ureche și să devină nepăsători. Nu avem nevoie de complacere, ci de vigilență cu adevărat bolșevică, vigilență revoluționară. Trebuie să ne amintim că, pe măsură ce poziția dușmanilor devine mai lipsită de speranță, cu atât mai disperat se vor agăța de metode extreme drept singurele metode ale condamnaților în lupta împotriva puterii sovietice. Fiecare trebuie să își amintească aceasta și să fie vigilent.”

În scrisoarea sa confidențială din 29 iulie 1936, privind activitățile de spionaj și terorism ale blocului troțkist-zinovievist, Comitetul Central al PCUS a cerut din nou organizațiilor de partid să manifeste cea mai mare vigilență, abilitatea de a recunoaște dușmanii poporului oricât de bine s-ar camufla. Scrisoarea confidențială afirma:

„Acum că s-a dovedit că inamicii troțkist-zinovieviști îi unesc în lupta lor împotriva puterii sovietice pe toți cei mai înverșunați și

înraîți dușmani ai muncitorilor din țara noastră — spionii, provocatorii, sabotorii, alb-gardiștii, chiaburii etc.; că toate liniile de demarcație dintre acești dușmani pe de-o parte și troțkist-zinovieviști pe cealaltă au fost șterse; toate organizațiile noastre de partid și toți membrii partidului trebuie să înțeleagă că vigilența din partea comuniștilor este necesară în fiecare sector și în orice împrejurare. O calitate indispensabilă a fiecărui bolșevic în condițiile actuale trebuie să fie capacitatea de a recunoaște dușmanul partidului, indiferent cât de bine s-ar camufla acesta.”

Și deci, au existat semnale și avertismente.

Ce solicitau aceste semnale și avertismente?

Ele solicitau eliminarea slăbiciunii din munca organizațională de partid și transformarea partidului într-o cetate de necucerit în care niciun duplicitar să nu poată pătrunde.

Ele ne solicitau să punem capăt subestimării muncii politice de partid și să facem o cotitură hotărâtă în direcția intensificării la maximum a acestei munci, în direcția întăririi vigilenței politice.

Și ce s-a întâmplat? Faptele arată că tovarășii noștri au reacționat foarte lent la aceste semnale și avertismente.

Asta a fost dovedit în mod elocvent de toate faptele binecunoscute care au fost dezvăluite în timpul campaniei pentru verificarea și schimbarea documentelor de partid.

Cum să explicăm faptul că aceste avertismente și semnale nu au avut efectul necesar?

Cum să explicăm faptul că tovarășii noștri de partid, în ciuda experienței lor în lupta împotriva elementelor antisovietice, în ciuda numeroaselor semnale de avertizare și semne de precauție, s-au dovedit a fi lipsiți de clarviziune politică în fața activităților de sabotaj, spionaj și diversiune ale dușmanilor poporului?

Oare tovarășii noștri de partid s-au înrăutățit față de cum erau înainte, devenind mai puțin conștienți și mai puțin disciplinați? Nu, desigur că nu!

Poate că au început să degenereze? Din nou, desigur că nu! Nu există niciun temei pentru o astfel de presupunere.

Care este atunci problema? De unde vine această neglijență, nepăsare, complacere, orbire?

Problema constă în faptul că tovarășii noștri, absorbiți de campaniile economice și de succesele colosale pe frontul construcției economice, pur și simplu au uitat anumite fapte foarte importante pe care bolșevicii nu au dreptul să le uite. Ei au uitat un fapt elementar corelat cu poziția internațională a URSS

și nu au observat două fapte foarte importante care au o legătură directă cu actualii sabotori, spioni, diversioniști și ucigași, care se ascund în spatele carnetelor de partid și se deghizează în bolșevici.

2 Încercuirea capitalistă

Care sunt faptele pe care tovarășii noștri de partid le-au uitat sau pe care pur și simplu nu le-au observat?

Ei au uitat că puterea sovietică este victorioasă doar pe o șesime din globul pământesc, iar cinci șesimi sunt în posesia statelor capitaliste. Au uitat că Uniunea Sovietică este înconjurată de state capitaliste. Avem un obicei acceptat să vorbim mecanic despre încercuirea capitalistă, dar oamenii refuză să contempleze la ce înseamnă această încercuire capitalistă. Încercuirea capitalistă nu este o frază goală, ci un fenomen foarte real și neplăcut. Încercuirea capitalistă înseamnă că există o țară, Uniunea Sovietică, care a instaurat la ea acasă ordinea socialistă și că există, pe lângă aceasta, multe țări, țări burgheze, care continuă să ducă un mod de viață capitalist și care înconjoară Uniunea Sovietică, așteptând oportunitatea de a o ataca, de a o zdrobi sau, în orice caz, de a-i submina puterea și de-a o slăbi.

Acesta este principalul fapt pe care tovarășii noștri l-au uitat. Dar întocmai acest fapt determină baza relațiilor dintre încercuirea capitalistă și Uniunea Sovietică.

Să luăm, de exemplu, statele burgheze. Oamenii naivi ar putea crede că între ele există relații excepțional de bune, fiind state de același tip. Dar numai oamenii naivi pot gândi astfel. De fapt, relațiile dintre ele sunt departe de a fi prietenești. S-a dovedit la fel de clar precum faptul că doi ori doi fac patru că statele burgheze își pun una în cărucia alteia spioni, sabotori, diversioniști și uneori și ucigași, dându-le instrucțiuni să pătrundă în instituțiile și întreprinderile acelor state, să își creeze agenții și, „la nevoie”, să le saboteze din interior, pentru a le slăbi și a le submina forța. Așa se întâmplă în prezent. Așa a fost și în trecut. De exemplu, să luăm statele europene din vremea lui Napoleon I. Atunci Franța era plină de spioni și diversioniști trimiși de ruși, germani, austrieci și englezi. Și pe de altă parte, Anglia, statele germane, Austria și Rusia aveau simultan în cărucă un număr nu mai mic de spioni și diversioniști din partea Franței. Agenții Angliei au încercat de două ori să-l asasineze pe Napoleon și de câteva ori au instigat țăranii din Vendée împotriva guvernului napoleonic. Și ce era guvernul lui Napoleon? Un guvern burghez care sugrumase Revoluția Franceză și a păstrat numai rezultatele revoluției care erau benefice marii burghezii. E de la sine înțeles că guvernul lui Napo-

leon nu a rămas îndatorat vecinilor săi și a întreprins, la rândul său, măsuri de diversiune. Așa a fost în trecut, acum 130 de ani. Tot la fel stau lucrurile și astăzi, la 130 de ani după Napoleon I. Acum Franța și Anglia sunt pline de spioni și diversioniști germani, iar, de cealaltă parte, Germania este plină de spioni și diversioniști anglo-francezi; America e plină de spioni și diversioniști japonezi, iar Japonia e plină de spioni și diversioniști americani.

Aceasta este legea interrelațiilor dintre statele burgheze.

Apare întrebarea: de ce ar trata statele burgheze statul sovietic socialist cu mai multă blândețe și într-o manieră mai frățească decât tratează alte state burgheze de același tip? De ce ar trimite ele în cărcă Uniunii Sovietice mai puțini spioni, sabotori, diversioniști și ucigași decât trimit în alte state burgheze înrudite? De unde a originat această presupunere? Nu ar fi mai corect, din punct de vedere marxist, să presupunem că statele burgheze ar trimite de două sau trei ori mai mulți sabotori, spioni, diversioniști și ucigași în cărcă Uniunii Sovietice decât trimit în alte state burgheze?

Nu este clar că atâta timp cât avem încercuire capitalistă, vom avea sabotori, spioni, diversioniști și ucigași trimiși în cărcă noastră de agenții statelor străine?

Toate acestea au fost uitate de tovarășii noștri de partid și, uitând, au fost prinși pe nepregătite.

De aceea, activitatea de spionaj și diversiune a agenților troțkiști ai poliției secrete germano-japoneze a fost pentru unii dintre tovarășii noștri o adevărată surpriză.

3 Troțkismul contemporan

Mai departe. În timp ce luptau împotriva agenților troțkiști, tovarășii noștri de partid au eșuat să observe, au trecut cu vederea faptul că troțkismul contemporan nu mai este ceea ce era, să zicem, acum șapte sau opt ani, că în această perioadă troțkismul și troțkiștii au suferit o evoluție importantă care a schimbat radical fața troțkismului; iar că, în această privință, în lupta împotriva troțkismului, metodele de a-l combate, trebuie schimbate radical. Tovarășii noștri de partid au eșuat să observe că troțkismul a încetat să mai fie o tendință politică în cadrul clasei muncitoare, că din tendința politică din rândurile clasei muncitoare care era în urmă cu șapte sau opt ani, troțkismul s-a transformat într-o bandă sălbatică și lipsită de principii de sabotori, diversioniști, spioni și ucigași care acționează la instrucțiunile serviciilor de informații ale statelor străine.

Ce este o tendință politică în cadrul clasei muncitoare? O tendință politică

în cadrul clasei muncitoare este un grup sau un partid care are o fizionomie politică bine definită, o platformă, un program; care nu își ascunde și nici nu poate să își ascundă vederile față de clasa muncitoare, ci dimpotrivă, își propagă deschis și sincer pozițiile în fața clasei muncitoare; care nu se teme să-și arate fața politică clasei muncitoare, nu se teme să-și dezvăluie scopurile și obiectivele reale în fața clasei muncitoare, ci, dimpotrivă, merge la clasa muncitoare cu onestitate pentru a o convinge de justetea convingerilor sale. Troțkismul în trecut, în urmă cu șapte sau opt ani, era o astfel de tendință politică în cadrul clasei muncitoare — o tendință antileninistă și, prin urmare, profund greșită, este adevărat, — dar totuși o tendință politică.

Se poate spune oare că troțkismul de astăzi, să zicem că cel din 1936, este o tendință politică în rândul clasei muncitoare? Nu, este imposibil să spunem asta. De ce? Pentru că troțkiștii de astăzi se tem să-și arate adevărata față clasei muncitoare, se tem să-i dezvăluie scopurile și obiectivele reale; își ascund cu îndârjire fizionomia politică față de clasa muncitoare, de teamă că, dacă clasa muncitoare află despre intențiile lor reale, îi va marca ca fiind oameni străini clasei muncitoare și îi va alunga. Asta, de fapt, explică de ce metoda de bază a activității troțkiste nu mai este acum susținerea deschisă și onestă a propriilor concepții înaintea clasei muncitoare, ci mai degrabă camuflarea propriilor concepții: lingușirea servilă și umilă a concepțiilor adversarilor lor, călcarea fariseică și ipocrită în picioare a propriilor concepții.

La procesul din 1936, dacă vă amintiți, Kamenev și Zinoviev au negat categoric că ar fi avut vreun fel de platformă politică. Au avut întreaga oportunitate să își dezvolte platforma politică în timpul procesului. Indiferent, ei nu au făcut-o, declarând că nu aveau niciun fel de platformă politică. Nu încap nicio îndoială că amândoi au mințit când au negat că nu aveau o platformă politică. Acum, până și orbii pot vedea că aveau o platformă politică. Dar de ce au negat existența vreunei platforme politice? Pentru că se temeau să-și dezvăluie adevărata față politică, se temeau să-și dezvăluie adevărata platformă a restaurării capitalismului în URSS; se temeau că o asemenea platformă ar fi provocat repulsie în rândurile clasei muncitoare.

La procesul din 1937, Piatakov, Radek și Sokolnikov au adoptat o altă linie. Ei nu au negat că troțkiștii și zinovieviștii aveau o platformă politică. Au recunoscut că aveau o platformă politică bine definită și au expus-o în mărturiile lor. Dar au expus-o nu pentru a chema clasa muncitoare, poporul, să susțină platforma troțkistă, ci pentru a o blestema și stigmatiza ca fiind o platformă antipopulară și antiproletară. Restaurarea capitalismului, lichidarea colhozurilor și sovhozurilor, restaurarea sistemului de exploatare, alianța cu forțele fasciste ale Germaniei și Japoniei pentru a grăbi războiul împotriva Uniunii Sovietice, lupta pentru război și împotriva politicii de pace,

dezmembrarea teritorială a Uniunii Sovietice, prin care Ucraina urma să fie cedată germanilor, iar Regiunea Maritimă japonezilor, pregătirea înfrângerii militare a Uniunii Sovietice în cazul unui atac al statelor ostile și, ca mijloace de realizare a acestor scopuri: sabotaj, diversiune, acte individuale de terorism împotriva liderilor guvernului sovietic, spionaj în favoarea forțelor fasciste germano-japoneze — aceasta era platforma politică a troțkismului actual, așa cum a fost expusă de Piatakov, Radek și Sokolnikov. În mod firesc, troțkiștii nu puteau decât să ascundă o asemenea platformă față de popor, față de clasa muncitoare. Și au ascuns-o nu doar de clasa muncitoare, ci și de rândurile inferioare ale troțkiștilor, și nu doar de acestea, ci chiar și de grupul de conducere al troțkiștilor, alcătuit dintr-o mică clică de treizeci sau patruzeci de persoane. Când Radek și Piatakov au cerut permisiunea lui Troțki de a convoca o mică conferință de treizeci sau patruzeci de troțkiști pentru a-i informa despre caracterul real al acestei platforme, Troțki le-a interzis să facă acest lucru, spunând că nu era oportun să se vorbească despre caracterul real al acestei platforme nici măcar unui cerc restrâns de troțkiști, întrucât o astfel de „operație” ar putea provoca o sciziune.

„Figuri politice” care își ascund vederile și platforma nu doar față de clasa muncitoare, ci și față de troțkiștii de rând, și nu doar față de troțkiștii de rând, ci și față de grupul conducător al troțkiștilor — aceasta este fizionomia troțkismului contemporan.

Dar din aceasta rezultă că troțkismul contemporan nu mai poate fi numit o tendință politică în cadrul clasei muncitoare.

Troțkismul contemporan nu mai este o tendință politică în cadrul clasei muncitoare, ci o bandă fără principii și lipsită de intelect de sabotori, diversioniști, agenți ai serviciilor secrete, spioni, ucigași — o bandă de dușmani înverșunați ai clasei muncitoare, angajați de serviciile secrete ale statelor străine.

Acesta este rezultatul incontestabil al evoluției troțkismului în ultimii șapte sau opt ani.

Acesta este diferența dintre troțkismul de altădată și troțkismul de azi.

Greșeala pe care au făcut-o unii dintre tovarășii noștri de partid se referă la faptul că au eșuat să observe această adâncă diferență dintre troțkismul din trecut și troțkismul din ziua de azi. Ei au eșuat să observe că troțkiștii au devenit de mult niște tâlhari la drumul mare, capabili de orice mizerie, capabili de tot ce este josnic, până la spionaj și trădarea fățișă a patriei lor, numai pentru a putea face rău guvernului sovietic și puterii sovietice. Au eșuat să observe asta și, drept urmare, nu au reușit să se adapteze la timp pentru a lupta împotriva troțkiștilor într-un mod nou, mai hotărât.

De aceea, atrocitățile troțkiștilor din ultimii ani au fost pentru unii dintre

tovarășii noștri de partid o adevărată surpriză.

Mai departe. În cele din urmă, tovarășii noștri de partid au eșuat să observe că există o diferență importantă între sabotorii și diversioniștii de astăzi, printre care agenții troțkiști ai fascismului joacă un rol activ, și sabotorii și diversioniștii de pe vremea cazului Șahtî.

În primul rând. Oamenii de la Șahtî sau din Prompartid erau oameni în mod deschis străini față de noi. Ei erau, în cea mai mare parte, foști proprietari de întreprinderi, foști directori ai vechilor angajatori, foști acționari ai companiilor pe acțiuni sau pur și simplu vechi specialiști burghezi care manifestau ostilitate fățișă față de noi. Nimeni dintre oamenii noștri nu avea vreo îndoială asupra adevăratei fețe politice a acestor domni. Iar sabotorii din Șahtî nici măcar nu-și ascundeau aversiunea față de sistemul sovietic. Nu același lucru se poate spune despre sabotorii și diversioniștii de azi, despre troțkiști. Sabotorii și diversioniștii din ziua de azi, troțkiștii — aceștia sunt, în cea mai mare parte, oameni de partid, cu carnet de membru de partid în buzunar, oameni care, formal, nu sunt considerați străini nouă. În timp ce vechii sabotori se opuneau oamenilor noștri, noii sabotorii, din contră, se gudură pe lângă ei, îi laudă, îi linguesc cu scopul de a se vârî către încrederea lor. Diferența este, după cum vedeți, vitală.

În al doilea rând. Forța oamenilor de la Șahtî și a Prompartidului consta în faptul că aceștia dețineau, într-o măsură mai mare sau mai mică, cunoștințele tehnice necesare la un moment în care oamenii noștri, neavând astfel de cunoștințe, erau nevoiți să învețe de la ei. Această circumstanță le oferea sabotorilor de la Șahtî un mare avantaj; le dădea oportunitatea să saboteze liber și nestingherit, le dădea oportunitatea să-i inducă în eroare pe oamenii noștri din punct de vedere tehnic. Sabotorii din ziua de azi nu sunt superiori în cunoștințe tehnice față de oamenii noștri. Sabotorii de astăzi nu sunt superiori oamenilor noștri din punct de vedere tehnic. Dimpotrivă, oamenii noștri sunt mai bine pregătiți tehnic decât sabotorii din ziua de azi, decât troțkiștii. Din timpurile de la Șahtî până în prezent, zeci de mii de cadre bolșevice reale, bine educate au crescut printre noi. Se pot menționa mii și zeci de mii de conducători bolșevici educați tehnic, față de care toți acești Piatakovi și Livșți, Șestovi și Boguslavski, Muralovi și Drobnisi sunt niște simpli palavragii goi și novici în ceea ce privește pregătirea tehnică. Dată fiind această situație, în ce constă puterea sabotorilor de astăzi, a troțkiștilor? Puterea lor constă în carnetul de partid, în posesia unui carnet de partid. Puterea lor constă în faptul că acest carnet de partid le conferă încredere politică și le deschide calea către toate instituțiile și organizațiile noastre. Avantajul lor zace în faptul că, deținând carnet de partid și pretinzând a fi prieteni ai puterii sovietice, i-au înșelat politic pe oamenii noștri, au abuzat de încrederea lor, au sabotat

pe ascuns și au divulgat secretele noastre de stat inamicilor Uniunii Sovietice. Valoarea politică și morală a acestui „avantaj” este una îndoielnică, dar, în-diferent, este un „avantaj”. Acest „avantaj” explică, în mare, de ce sabotorii troțkiști, având carnet de partid și acces în toate locurile din instituțiile și organizațiile noastre, au reprezentat o adevărată comoară pentru serviciile de informații ale statelor străine.

Greșeala unor tovarăși de partid a fost că au eșuat să observe și nu au înțeles această diferență între vechii și noii sabotori, între sabotorii din Șahtî și troțkiști, și, neobservând-o, nu au reușit să se adapteze la timp pentru a lupta împotriva noilor sabotori într-un mod nou.

4 Partea negativă a succeselor economice

Acestea sunt principalele fapte ale situației noastre internaționale și interne pe care mulți dintre tovarășii noștri de partid le-au uitat sau au eșuat să le observe.

De aceea, oamenii noștri au fost luați prin surprindere de evenimentele din ultimii ani în ceea ce privește sabotajul și diversiunea.

S-ar putea întreba: dar de ce au eșuat să observe oamenii noștri toate acestea, de ce au uitat de toate acestea?

De unde provine această uitare, orbire, această neglijență, această complacere?

Este oare un defect organic al muncii oamenilor noștri?

Nu, nu este un defect organic. Este un fenomen temporar, care poate fi înlăturat rapid dacă oamenii noștri depun un oarecare efort.

Care este, atunci, problema?

Problema este că în ultimii câțiva ani tovarășii noștri de partid au fost complet absorbiți de munca economică, s-au lăsat duși de val la extrem de succesele economice și, fiind absorbiți de toate acestea, au uitat de orice altceva, au neglijat orice altceva.

Problema este că, lăsându-se duși de valul succeselor economice, au început să le vadă drept începutul și sfârșitul tuturor lucrurilor, și pur și simplu au încetat să mai acorde atenție la chestiuni precum situația internațională a Uniunii Sovietice, încercuirea capitalistă, creșterea muncii politice a partidului, lupta împotriva sabotajului etc., presupunând că toate acestea sunt chestiuni de ordin secundar sau chiar terțiar.

Succesele și realizările sunt, desigur, lucruri mărețe. Succesele noastre în sfera construcției socialiste sunt cu adevărat mărețe. Însă succesele, ca orice altceva pe lume, au și partea lor negativă. Printre oamenii care nu sunt

foarte apti în politică, succesele mari și realizările mari dau nu foarte rar naștere la neglijență, complacere, satisfacere de sine, încredere exagerată în sine, îngâmfare și lăudăroșenie. Nu puteți nega că în ultima vreme printre noi s-au înmulțit enorm lăudăroșii. Nu este surprinzător că, în această atmosferă de succese mari și importante în sfera construcției socialiste, ar lua naștere lăudăroșenia, manifestările de triumfalism de fațadă, subestimarea forței dușmanilor noștri, supraestimarea propriei forțe și, ca urmare a tuturor acestora, ar apărea orbirea politică.

Aici trebuie să spun câteva cuvinte despre pericolele legate de succese, despre pericolele legate de realizări.

Știm din experiență despre pericolele legate de dificultăți. Luptăm împotriva acestui fel de pericole de un număr de ani și, aș spune, nu fără succes. În rândul oamenilor care nu sunt devotați, pericolele legate de dificultăți dau naștere nu foarte rar la descurajare, lipsă de încredere în propriile forțe, sentimente de pesimism. Când, însă, este vorba de combaterea pericolelor care apar din dificultăți, oamenii se întăresc în această luptă și se nasc din lupta aceasta adevărați bolșevici de granit. Aceasta este natura pericolelor legate de dificultăți. Acestea sunt rezultatele depășirii lor.

Dar există un alt tip de pericol, pericolul legat de succese, pericolul legat de realizări. Da, da, tovarăși, pericolele legate de succese, de realizări. Aceste pericole constau în faptul că, printre oamenii mai puțin apti în politică și care nu au văzut prea multe, atmosfera de succese — succes după succes, realizare după realizare, depășirea planurilor unul după altul — dă naștere la neglijență și mulțumire de sine, creează o atmosferă de triumf de paradă și de felițări reciproce, care ucide simțul măsurii și tocește intuiția politică, moleșește oamenii și îi face să se culce pe o ureche.

Nu este surprinzător că, în această atmosferă intoxicantă de îngâmfare și mulțumire de sine, în această atmosferă de demonstrații de fațadă și de laude de sine zgomotoase, oamenii uită fapte esențiale de o importanță vitală pentru soarta țării noastre; oamenii încetează să observe astfel de fapte neplăcute precum încercuirea capitalistă, noile forme de sabotaj, pericolele legate de succesele noastre și așa mai departe. Încercuirea capitalistă? A, un fleac! Ce importanță are încercuirea capitalistă dacă ne îndeplinim și depășim planurile economice? Noile forme de sabotaj, lupta împotriva troțkismului? Simple nimicuri! Ce contează aceste nimicuri dacă ne îndeplinim și depășim planurile economice? Regulile partidului, alegerea organelor de partid, raportarea liderilor de partid către membrii de partid? Este într-adevăr vreo nevoie pentru toate acestea? Merită să ne batem capul cu astfel de fleacuri dacă economia noastră crește și condițiile materiale ale muncitorilor și țăranilor devin din ce în ce mai bune? Simple fleacuri! Planurile sunt depășite, partidul nostru nu

este unul rău, Comitetul Central al Partidului nu este nici el unul rău — ce altceva ne-ar mai trebui? Sunt niște oameni ciudați acolo la Moscova, în Comitetul Central al Partidului, care inventează tot felul de probleme, vorbesc despre sabotaj, nu dorm ei și nici nu-i lasă pe alții să doarmă...

Aceasta este o ilustrare izbitoare a cât de ușor și „simplu” unii dintre tovarășii noștri mai neexperimentați sunt infectați de orbirea politică ca urmare a extazului amețitor provocat de succesele economice.

Acestea sunt pericolele legate de succese, de realizări.

Acestea sunt motivele pentru care tovarășii noștri de partid, fiindcă s-au lăsat duși de valul succeselor economice, au uitat aspectele de ordin internațional și intern care sunt de importanță vitală pentru Uniunea Sovietică și au eșuat să observe un număr de pericole care ne înconjoară țara.

Acestea sunt rădăcinile neglijenței, uitării, complacerii și orbirii politice.

Acestea sunt rădăcinile defectelor din munca noastră economică și de partid.

5 Sarcinile noastre

Cum pot fi eliminate aceste defecte în munca noastră?

Ce trebuie făcut ca să îndeplinim asta?

Următoarele măsuri trebuie efectuate:

1. În primul rând, atenția tovarășilor noștri din partid care au ajuns afundați în „chestiuni curente” dintr-un sector sau altul trebuie îndreptată către marile probleme politice internaționale și interne.
2. Activitatea politică a partidului nostru trebuie ridicată la nivelul cuvenit, având ca element de bază sarcina educării politice și conferirii unei țării bolșevice în rândul cadrelor de partid, din soviete și din sectorul economic.
3. Trebuie explicat tovarășilor noștri de partid că succesele economice, a căror semnificație este, fără îndoială, foarte mare și pentru care vom continua să luptăm, zi de zi, an de an, nu constituie totuși întreaga noastră muncă de construcție socialistă.

Trebuie explicat că aspectele negative legate de succesele economice, care se exprimă în mulțumire de sine, neglijență, tocirea intuiției politice, pot fi înălțurate doar dacă succesele economice sunt îmbinate cu succese în construcția partidului și cu o amplă muncă politică a partidului nostru.

Trebuie explicat că succesele economice, stabilitatea și durata lor depind în întregime și complet de succesele muncii organizatorice și politice de partid, și că, fără acestea, succesele economice se pot dovedi a fi fost construite din nisip.

4. Trebuie să ne amintim și să nu uităm niciodată că încercuirea capitalistă este principalul fapt care determină poziția internațională a Uniunii Sovietice.

Trebuie să ne amintim și să nu uităm niciodată că atâta timp cât încercuirea capitalistă există, vor exista sabotori, diversionști, spioni, teroriști, trimiși în Uniunea Sovietică de către serviciile de informații ale statelor străine; acest lucru trebuie ținut în minte și trebuie dusă o luptă împotriva acelor tovarăși care subestimează semnificația încercuirii capitaliste, care subestimează forța și importanța sabotajului.

Trebuie explicat tovarășilor noștri de partid că niciun succes economic, oricât de mare, nu poate anula încercuirea capitalistă și consecințele ce decurg din ea.

Trebuie luate măsurile necesare pentru ca tovarășii noștri, atât bolșevicii din partid, cât și cei care nu sunt parte din partid, să se familiarizeze cu scopurile și obiectivele, cu practica și tehnica activității de sabotaj, diversiune și spionaj a serviciilor străine de informații.

5. Trebuie explicat tovarășilor noștri de partid că troțkiștii, care sunt elementele active în activitatea de diversiune, sabotaj și spionaj a serviciilor străine de informații, au încetat de mult să mai fie o tendință politică în cadrul clasei muncitoare, că de mult au încetat să mai servească vreun ideal compatibil cu interesele clasei muncitoare, că au devenit o bandă de sabotori, diversionști, spioni, asasini, fără principii și idealuri, care lucrează în plata serviciilor străine de informații.

Trebuie explicat că în lupta împotriva troțkismului din ziua de azi nu trebuie folosite metodele vechi, metodele discuției, ci metode noi, metode de dezrădăcinare și zdrobire.

6. Trebuie să le explicăm tovarășilor noștri de partid diferența dintre sabotorii de azi și sabotorii din perioada Șahtî; trebuie să le explicăm că în timp ce sabotorii din perioada Șahtî îi înșelau pe oamenii noștri în sfera tehnică, profitând de înapoierea lor tehnică, sabotorii de azi, având carnete de partid, îi înșală pe oamenii noștri profitând de încre-

derea politică acordată lor în calitate de membri de partid, profitând de neglijența politică a oamenilor noștri.

Vechea lozincă a stăpânirii tehnicii, care corespundea perioadei Șahtî, trebuie completată cu noua lozincă a instruirii politice a cadrelor, a stăpânirii bolșevismului și a abandonării încrederii noastre politice, o lozincă ce corespunde pe deplin perioadei prin care trecem acum.

Se poate întreba: Nu era posibil acum zece ani, în perioada Șahtî, să fie lansate simultan ambele lozinci, prima despre stăpânirea tehnicii și a doua despre pregătirea politică a cadrelor? Nu, nu era posibil. În partidul Bolșevic lucrurile nu se fac astfel. La punctele de cotitură ale mișcării revoluționare este întotdeauna lansată o lozincă principală, esențială, prin care să prindem tot lanțul și să-l tragem înainte. Așa ne-a învățat Lenin: să găsim veriga principală a lanțului muncii noastre, să o apucăm, să o tragem și astfel să mișcăm întregul lanț înainte. Istoria mișcării revoluționare arată că aceasta este singura tactică corectă. În perioada Șahtî, slăbiciunea oamenilor noștri consta în înapoierea lor tehnică. Problemele tehnice, și nu cele politice, erau punctul nostru slab la acea vreme. Atitudinea noastră politică față de sabotorii acelor vremuri era clară, era atitudinea bolșevicilor față de persoanele politic străine. Ne-am eliminat slăbiciunea tehnică înaintând lozinca stăpânirii tehnicii și educarea, în acea perioadă, a zeci și sute de cadre bolșevice bine pregătite din punct de vedere tehnic. Acum, însă, situația este alta, când avem cadre bolșevice pregătite tehnic, iar rolul de sabotori este jucat de oameni care nu ne sunt deschiși străini și, mai mult decât atât, nu ne sunt superiori tehnic, dar care dețin carnete de partid și se bucură de drepturi depline ca și membri ai partidului. Slăbiciunea de care suferă acum oamenii noștri nu mai este lipsa de pregătire tehnică, ci neglijența politică, credința oarbă în oameni care au obținut întâmplător carnete de partid și incapacitatea de a-i judeca pe oameni nu după declarațiile lor politice, ci după rezultatele muncii lor. Problema esențială cu care ne confruntăm acum nu mai este eliminarea înapoierii tehnice a cadrelor noastre, întrucât, în mare, aceasta a fost rezolvată, ci eliminarea neglijenței politice și a credulității față de sabotori care au obținut întâmplător carnete de partid.

Aceasta este diferența fundamentală între problema principală a luptei pentru cadre în perioada Șahtî și problema principală în prezent.

De aceea nu puteam și nu trebuia să lansăm ambele lozinci acum zece ani: cea a stăpânirii tehnicii și cea a pregătirii politice a cadrelor.

De aceea, vechea lozincă a stăpânirii tehnicii trebuie acum completată cu noua lozincă a stăpânirii bolșevismului, a pregătirii politice a cadrelor și a abandonării credulității politice.

7. Trebuie să nimicim și să lăsăm în urmă putreda teorie care susține că cu fiecare avans pe care-l facem, cu atât lupta de clasă se va atenua, iar cu cât mai multe succese vom atinge, cu atât dușmanul de clasă va deveni mai blând.

Aceasta nu este doar o teorie putredă, ci și una periculoasă, întrucât îi adoarme pe oamenii noștri, îi conduce într-o capcană și oferă dușmanului de clasă timp să se reorganizeze pentru lupta împotriva guvernului sovietic.

Dimpotrivă, cu cât avansăm mai mult, cu cât succesele noastre sunt mai mari, cu atât mai mare va fi furia rămășițelor claselor exploatare învinse, cu atât mai pregătite vor fi să recurgă la cele mai ascutite forme de luptă, cu atât mai mult vor căuta să rănească statul sovietic, și cu atât mai mult se vor agăța de cele mai disperate forme de luptă drept o ultimă soluție a celor învinși.

Trebuie să ținem cont că rămășițele claselor exploatare învinse în URSS nu sunt pe cont propriu. Ele beneficiază de sprijinul direct al dușmanilor noștri din afara granițelor URSS. Ar fi o greșeală să credem că sfera luptei de clasă se limitează doar la teritoriul URSS. Un capăt al luptei de clasă are loc în interiorul granițelor URSS, iar celălalt capăt se întinde până la granițele statelor burgheze care ne înconjoară. Rămășițele claselor învinse sunt fără doar și poate conștiente de aceasta. Și întocmai pentru că sunt conștiente de aceasta, ele își vor continua disperate misiunea.

Asta ne învață istoria. Asta ne învață leninismul.

Trebuie să ne amintim toate acestea și să fim vigilenți.

8. Trebuie să nimicim și să lăsăm în urmă o altă putredă teorie care susține că o persoană care nu se ocupă în mod constant cu sabotajul și care chiar obține uneori succese în muncă nu poate fi un sabotor.

Această teorie ciudată expune naivitatea autorilor săi. Niciun sabotor nu va sabota în mod constant dacă vrea să nu fie descoperit în cel mai scurt timp. Dimpotrivă, sabotorul adevărat trebuie, din când în când, să obțină succese în munca sa, întrucât asta este singura lui metodă de a rămâne un sabotor, de a câștiga încrederea poporului și de a-și continua munca de sabotaj.

Cred că această chestiune este clară și nu necesită alte explicații.

9. Trebuie să nimicim și să lăsăm în urmă a treia putredă teorie care susține că îndeplinirea sistematică a planurilor economice anulează sabotajul și consecințele acestuia.

Această teorie poate avea un singur scop, și anume să gâdile încrederea de sine a funcționarilor noștri din departamente, să-i adoarmă și să slăbească lupta împotriva sabotajului.

Ce înseamnă „îndeplinirea sistematică a planurilor noastre economice”?

În primul rând, s-a dovedit că toate planurile noastre economice sunt prea mici, întrucât nu iau în considerare enormele rezerve și posibilități ce zac ascunse în economia noastră națională.

În al doilea rând, îndeplinirea totală a planurilor economice de către anumite Comisariate ale Poporului nu înseamnă că nu există câteva ramuri importante care nu își îndeplinesc planurile. Dimpotrivă, faptele arată că un număr destul de mare de Comisariate ale Poporului, care au îndeplinit sau chiar au depășit planurile economice anuale, eșuează în mod sistematic să îndeplinească planurile în mai multe ramuri foarte importante ale economiei naționale.

În al treilea rând, nu poate exista nicio îndoială că, dacă sabotorii nu ar fi fost descoperiți și eliminați, situația în privința îndeplinirii planurilor economice ar fi fost mult mai gravă. Acesta este un lucru pe care autorii lipsiți de viziune ai teoriei în discuție ar trebui să-l țină minte.

În al patrulea rând, sabotorii își programează principala parte a muncii de sabotaj nu pentru perioadele de pace, ci pentru ajunul războiului sau în timpul războiului însuși. Să presupunem că ne-am amăgi singuri cu această putredă teorie a „îndeplinirii sistematice a planurilor economice” și nu ne-am atinge de sabotori. Își dau oare seama autorii acestei putrede teorii cât de mult rău ar putea face sabotorii țării noastre în caz de război, dacă i-am lăsa să rămână în structura economiei noastre naționale, protejați de această putredă teorie a „îndeplinirii sistematice a planurilor economice”?

Nu este clar că această teorie a „îndeplinirii sistematice a planurilor economice” este avantajoasă pentru sabotori?

- 10.** Trebuie să nimicim și să lăsăm în urmă a patra putredă teorie care susține că mișcarea stahanovistă este principalul mijloc de lichidare a sabotajului.

Această teorie a fost inventată pentru ca, sub zgomotul laudei aduse stahanoviștilor și mișcării stahanoviste, să fie parată lovitura împotriva sabotorilor.

În raportul său, tovarășul Molotov a citat o serie de fapte care arată cum sabotorii troțkiști și netroțkiști din bazinele Kuznețk și Donbas au abuzat de încrederea tovarășilor noștri indiferenți politic, i-au dus sistematic de nas pe stahanoviști, le-au pus bețe în roate, ca să spunem așa, au creat în mod deliberat numeroase obstacole pentru a-i împiedica să muncească eficient și,

în cele din urmă, au reușit să le dezorganizeze activitatea. Ce pot face pe cont propriu stahanoviștii dacă construcția capitală, așa cum este realizată de sabotori, să zicem, în Bazinul Donbas, a făcut ca lucrările pregătitoare pentru exploatarea cărbunelui să rămână în urmă față de toate celelalte ramuri ale muncii?

Nu este oare clar că însăși mișcarea stahanovistă are nevoie de sprijinul nostru real împotriva diverselor comploturi ale sabotorilor pentru a putea înainta mișcarea și pentru a-și îndeplini marea misiune? Nu este oare clar că lupta împotriva sabotajului, lupta pentru lichidarea lui, pentru înfrânarea acestuia este o condiție necesară pentru ca mișcarea stahanovistă să se poată dezvolta pe deplin?

Cred că această chestiune este de asemenea clară și nu necesită alte comentarii.

11. Trebuie să nimicim și să lăsăm în urmă a cincea putredă teorie care susține că troțkiștii sabotori nu mai au rezerve, că își adună ultimele cadre.

Aceasta nu este adevărat, tovarăși. Numai oamenii naivi ar putea inventa o asemenea teorie. Troțkiștii sabotori au rezervele lor. Acestea constau, în primul rând, în rămășițele claselor exploatatoare învinse din URSS. Ele constau dintr-un număr întreg de grupuri și organizații din afara granițelor URSS, ostile Uniunii Sovietice.

Luați, de exemplu, Internaționala a Patra contrarevoluționară Troțkistă, din care două treimi conține spioni și agenți diversioniști. Nu este aceasta o rezervă? Nu este clar că această internațională de spioni va furniza forțe pentru munca de spionaj și sabotaj a troțkiștilor?

Sau luați, de exemplu, grupul acelui ticălos, Schefflo, din Norvegia, care i-a oferit adăpost marelui spion Troțki și l-a ajutat să dăuneze Uniunii Sovietice. Nu este acest grup o rezervă? Cine poate nega că acest grup contrarevoluționar va continua să acorde sprijin spionilor și sabotorilor troțkiști?

Sau luați, de exemplu, grupul altui ticălos ca Schefflo, grupul Souvarine din Franța. Nu este și acesta o rezervă? Se poate nega că și acest grup de ticăloși îi va ajuta pe troțkiști în activitatea lor de spionaj și sabotaj împotriva Uniunii Sovietice?

Acele doamne și domni din Germania, Ruth Fischerii, Maslovii și Urbahnii, care și-au vândut trupul și sufletul fasciștilor — nu sunt ei rezerve pentru munca de spionaj și sabotaj a troțkiștilor?

Sau luați, de exemplu, binecunoscuta bandă de scriitori din America condusă de binecunoscutul escroc Eastman, toți acești pirați ai condeiului care

trăiesc defăimând clasa muncitoare din Uniunea Sovietică — cum nu sunt ei o rezervă pentru troțkism?

Nu, teoria putredă conform căreia troțkistii își adună ultimele forțe trebuie respinsă.

12. În sfârșit, trebuie să nimicim și să lăsăm în urmă încă o putredă teorie care susține că, din moment ce noi, bolșevicii, suntem mulți, iar sabotorii sunt puțini, din moment ce noi avem sprijinul a zeci de milioane de oameni, iar troțkistii sabotori pot fi numărați în zeci și unități, atunci noi, bolșevicii, ne putem permite să ignorăm această mână de sabotori.

Aceasta este greșit, tovarăși. Această teorie, mai mult decât ciudată, a fost inventată pentru a-i consola pe unii dintre tovarășii noștri conducători care au eșuat în muncă din cauza incapacității lor de a combate sabotajul. A fost inventată pentru a le adormi vigilența, pentru a le permite să doarmă liniștiți.

Desigur, este adevărat că troțkistii sabotori au sprijinul unor indivizi, în timp ce bolșevicii au sprijinul a zeci de milioane de oameni. Dar din aceasta nu reiese nicidecum că sabotorii nu sunt capabili să ne producă daune serioase. Nu este nevoie de mulți oameni pentru a ne răni și a ne provoca pagube. Pentru a construi un baraj pe Nipru, zeci de mii de muncitori trebuie puși la muncă. Dar pentru a-l arunca în aer, sunt de ajuns vreo douăzeci. Pentru a câștiga o bătălie în război sunt necesare mai multe corpuri ale Armatei Roșii. Dar pentru a anula acest succes sunt de ajuns câțiva spioni infiltrați la Statul Major sau chiar la nivel de divizie, pentru a fura planurile de operațiuni și a le transmite inamicului. Pentru a construi un pod feroviar mare sunt necesari mii de oameni. Dar pentru a-l arunca în aer sunt suficienți câțiva. Se pot da zeci și sute de exemple asemănătoare.

Drept urmare, nu trebuie să ne consolăm cu gândul că noi suntem mulți, iar ei, troțkistii sabotori, sunt puțini.

Trebuie să ne asigurăm că nu rămâne niciun troțkist sabotor în rândurile noastre.

Așa stau lucrurile în privința modului de eliminare a defectelor muncii noastre, defecte comune tuturor organizațiilor noastre — economice, sovietice, administrative și de partid.

Acestea sunt măsurile necesare pentru a înlătura aceste defecte.

În ceea ce privește în special organizațiile de partid, și defectele lor în muncă, măsurile necesare pentru remedierea acestor defecte sunt indicate în detaliu în Proiectul de Rezoluție supus analizei voastre. Eu cred, deci, că nu

este necesar să insist aici asupra acestei chestiuni.

Aș dori să spun doar câteva cuvinte despre problema instruirii politice și îmbunătățirii cadrelor noastre de partid.

Cred că, dacă am reuși să oferim cadrelor noastre de partid, de sus până jos, o instruire ideologică și o călire politică, astfel încât să se orienteze cu mai mare ușurință în situația internă și internațională, dacă am reuși să-i facem marxiști și leniniști pe deplin maturi, capabili să rezolve problemele conducerii țării fără greșeli grave, am rezolva astfel nouă zecimi din problemele noastre.

Care este situația forțelor noastre conducătoare din partid?

În partidul nostru, dacă avem în vedere straturile sale conducătoare, sunt 3.000–4.000 de lideri de prim rang. Aceștia sunt ceea ce aș numi generalii partidului nostru.

Apoi avem 30.000–40.000 de lideri de rang mediu, ofițerii noștri.

Apoi avem între 100.000 și 150.000 de lideri de partid inferiori, care sunt, ca să spunem așa, subofițerii noștri.

Sarcina este de a ridica nivelul ideologic al acestor cadre de comandă, de a-i căli politic, de a le insufla noi forțe care așteaptă să fie promovate, și astfel să mărim rândurile acestor cadre de conducere.

Ce este necesar pentru aceasta?

În primul rând, trebuie să instruiem fiecare dintre liderii noștri de partid, de la secretarii celulelor de partid până la secretarii organizațiilor regionale și republicane, să selecteze într-un timp anumit două persoane, doi muncitori de partid, capabili să-i devină adjuncți eficienți. Se poate întreba: de unde să găsim noi acești adjuncți pentru fiecare secretar, nu avem astfel de oameni, niciun muncitor nu poate răspunde acestor cerințe. Asta este greșit, tovarăși. Avem zeci de mii de oameni talentați. Trebuie doar să-i cunoaștem și să-i promovăm la timp, fără să-i lăsăm să stagneze într-un loc prea mult timp, așa încât se alterează. Căutați și veți găsi.

Mai departe. Pentru instruirea și reinstruirea secretarilor celulelor de partid, trebuie organizate „cursuri de partid” de patru luni în fiecare centru regional. Secretarii tuturor organizațiilor primare de partid (celulelor) trebuie trimiși la aceste cursuri, iar după ce termină și se întorc acasă, să fie trimiși adjuncții și cei mai capabili membri ai organizațiilor primare.

Mai departe. Pentru reinstruirea politică a secretarilor primari de organizații districtuale, trebuie înființate „Cursuri leniniste” de opt luni în, să zicem, zece dintre cele mai importante centre ale URSS-ului. Secretarii primari ai organizațiilor districtuale și regionale trebuie trimiși la aceste cursuri, iar după ce termină și se întorc acasă, să fie trimiși adjuncții lor și cei mai capabili membri ai organizațiilor districtuale și regionale.

Mai departe. Pentru reinstruirea ideologică și îmbunătățirea politică a

secretarilor organizațiilor orășenești, trebuie înființate cursuri de șase luni despre „Studiul istoriei și politicii Partidului” sub egida CC al PCUS. Secretarii primari sau secundari ai organizațiilor de partid orășenești trebuie trimiși la aceste cursuri, iar după ce termină și se întorc acasă, să fie trimiși cei mai capabili membri ai organizațiilor de partid din orașe.

În final, trebuie organizată o „Conferință privind chestiuni de politică internă și internațională” de 6 luni sub conducerea CC al PCUS. Secretarii primari ai organizațiilor regionale, teritoriale și ai Comitetelor Centrale ale Partidelor Comuniste naționale trebuie trimiși. Acești tovarăși trebuie să constituie nu doar una, ci mai multe rezerve capabile să înlocuiască conducerea CC al Partidului nostru. Aceasta ar trebui și trebuie să fie realizată.

★ ★ ★

Acum închei, tovarăși.

Am indicat astfel principalele defecte ale muncii noastre, acelea comune tuturor organizațiilor — economice, administrative și de partid, dar și cele specifice organizațiilor de partid, defecte de care dușmanii clasei muncitoare au profitat pentru acțiuni diversioniste, de sabotaj, spionaj și terorism.

De asemenea, noi am indicat principalele măsuri care trebuie adoptate pentru a înlătura aceste defecte și pentru a neutraliza atacurile diversioniste, de sabotaj, spionaj și terorism ale agenților troțkist-fasciști ai serviciilor străine de informații.

Ia naștere întrebarea: putem realiza toate aceste măsuri, avem toate mijloacele necesare?

Fără îndoială că putem. Putem, pentru că avem la dispoziție toate mijloacele necesare pentru a implementa aceste măsuri.

Ce ne lipsește?

Ne lipsește un singur lucru: dorința de a ne debarasa de neglijența noastră, complacerea și miopia noastră politică.

Aceasta este esența problemei.

Nu putem noi, cei care am răsturnat capitalismul, care am construit, în mare, socialismul și am ridicat mărețul steag al comunismului mondial, să scăpăm de această boală ridicolă și idioată?

Nu avem niciun motiv să ne îndoim că ne vom debarasa de ea, dacă, desigur, vrem să o facem. Și nu doar că vom scăpa de ea, dar vom scăpa de ea în mod bolșevic, cu o reală convingere.

Și când ne vom debarasa de această boală idioată, vom putea spune cu încredere deplină că nu ne temem de niciun dușman, intern sau extern, nu ne temem de atacurile lor, întrucât le vom zdrobi atacurile lor viitoare așa cum le zdrobim acum și cum le-am zdrobit și în trecut. (Aplauze.)

